

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace**, IČO: 70994234
se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1 – Nové Město
zastoupená JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem
se sídlem Šafaříkova 201/17, Praha 2 – Vinohrady

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1 – Malá Strana

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 26. 10. 2021, č. j. MK 64219/2021 OLP,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo kultury (dále „žalovaný“ nebo „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2021, č. j. MK 47933/2021 OPP, dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění účinném do 31. 1. 2022, prohlásilo železniční most u Červené přes řeku Vltavu na trati Tábor-Písek v km 41,791 za kulturní památku. Žalobkyně proti danému rozhodnutí podala rozklad, který ministr žalovaného v záhlaví uvedeném rozhodnutí zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Proti rozhodnutí ministra žalovaného se žalobkyně brání podanou žalobou.
2. Ministr žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí velmi podrobně zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a podání žalobkyně. Uvedl, že ve věci posuzovaný most je hodnotný železniční ocelový příhradový most z konce 19. století, který je vůbec prvním železničním mostem v českých zemích, který byl vystavěn bez lešení pouze letmou montáží, což byla převratná novinka ve výstavbě. Jedná se o druhý nejvyšší most tehdejšího Rakouska-Uherska. Po architektonické a typologické stránce jde o jedinečnou technickou památku mostního stavitelství. Na tomto se shodly všechny oslovené dotčené organizace státní památkové péče (Městský úřad Písek, Městský úřad Milevsko a Krajský úřad Jihočeského kraje) a Národní památkový ústav, a souhlasily s prohlášením mostu za kulturní památku. Železniční ocelový příhradový most je cenným příkladem dopravně-technické stavby, která dokládá architektonické kvality, stavební a konstrukční technologie a je důležitým pramenem pro dokumentaci vývoje tohoto druhu staveb v jihočeském regionu. Estetické a proporční řešení mostu nebylo výrazně narušeno ani po vzniku vodního díla Orlík. Ministr žalovaného uvedl, že sama žalobkyně v podaném rozkladu přiznala, že most má historický význam, když navrhla, že se bude spoluúčastnit na snesení ocelové konstrukce a zachování některých segmentů na vhodném místě jako památky na původní most. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 As 309/2018-40, ministr žalovaného uvedl, že zastává-li žalovaný názor, že by bylo vhodné, aby věc byla kulturní památkou, je oprávněno ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči jej za kulturní památku prohlásit.
3. K jednotlivým námitkám žalobkyně vzneseným v rozkladu ministr žalovaného uvedl, že prvostupňový správní orgán byl dostatečně odborně způsobilý, aby si na základě shromážděných podkladů učinil o věci úsudek. Ohledně památkových hodnot předmětného mostu odkázal na str. 11 až 13 prvostupňového rozhodnutí.
4. K rozhodnutí z 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, kterým bylo určeno, že most není kulturní památkou, ministr žalovaného uvedl, že most byl ke dni 31. 12. 1988 zapsán do rejstříku státního seznamu nemovitých památek Jihočeského kraje. Jednalo se však o pozdní zápis a kvůli tomu se nejednalo o kulturní památku. Rozhodnutí z roku 2016 bylo deklaratorním rozhodnutím podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V tomto řízení se nezkoumala přítomnost památkových hodnot. Prohlášení věci za kulturní památku je naopak rozhodnutím konstitutivním, nejednalo se tak o stejnou věc.
5. K tvrzení, že demolice mostu byla schválena vydáním společného stavebního povolení pro stavbu dráhy s názvem „Rekonstrukce mostu v km 41,791 trati Tábor-Písek“ ze dne 14. 9. 2020, č. j. DUCR-52737/20/Rb (stavba nového mostu 10 metrů severně od stávajícího), ministr žalovaného uvedl, že i přes výzvu prvostupňového správního orgánu příslušný

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

dražní úřad nedoložil demoliční výměr stávajícího železničního mostu. Ani projektová dokumentace nemůže plně nahradit demoliční výměr. O demolici mostu rovněž není ve společném povolení pro stavbu ničeho uvedeno. Ve správním řízení nebyla doložena projektová dokumentace k záměru rekonstrukce. Jak uvedla i žalobkyně, stávající most bude po celou dobu výstavby v provozu. Vzhledem k tomu, že nový most bude postaven v odsunuté poloze cca 10 metrů severně, i po jeho zprovoznění je možné starý most zachovat. Plánovaná výstavba nového mostu není překážkou prohlášení stávajícího mostu za kulturní památku, jelikož s tímto záměrem není v rozporu. Ministr žalovaného tak měl za to, že nemusí dojít k demolici starého mostu. Demolici mostu považoval ministr žalovaného za nežádoucí z hlediska zachování kulturního dědictví České republiky, kam daný most patří.

6. Prvostupňový správní orgán se v řízení vyjadřoval především k dochovaným památkovým hodnotám mostu, nespороval žalobkyní tvrzený špatný technický stav mostu. Tyto památkové hodnoty se zachovaly i právě přes aktuálně nevyhovující parametry. Ministr žalovaného uvedl, že nezpochybňuje, že most nemůže sloužit železniční dopravě. Po zprovoznění nového mostu by stávající příhradový most mohl převzít po náležité obnově funkci smíšené komunikace pro pěší a cyklisty. Oprava stávajícího mostu a jeho případné přizpůsobení smíšené komunikaci přes řeku Vltavu by tak znamenala zachování velké části jeho památkových hodnot, tj. autentické hmoty i formy a byla by z pohledu památkové péče akceptovatelná.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Pro přehlednost uvede městský soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

II. 1 Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí

8. **Žalobkyně** považuje obě správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Prvostupňové správní rozhodnutí má celkem 15 stran, z toho 13 stran odůvodnění a z toho celkem 12 obsahuje pouze vyjádření a stanoviska dotčených orgánů a organizací. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že předmětný most patří mezi nejvýznamnější dochované technické památky, ale zároveň vyjmenovává obdobné mosty. To způsobuje vnitřní rozpornost daného rozhodnutí. Tyto dle žalovaného obdobné mosty ani nejsou z technického a časového hlediska skutečně obdobné (např. Masarykův silniční most tvoří dva oblouky ze železobetonu s předpjatou mostovkou, nejde o ocelový příhradový most s horní mostovkou).
9. Přestože žalobkyně důvody nesprávnosti prvostupňového správního rozhodnutí namítala v podaném rozkladu, ministr žalovaného neurčité a nekonkrétní závěry žalovaného pouze přejímá, aniž by reagoval na námitky žalobkyně. Skutečnost, že daný most byl zachycen na obraze významného malíře nemůže být důvodem pro jeho prohlášení za kulturní památku.
10. Správní orgány nepoukazují na jiné mosty, které jsou zachovalé, jsou již památkově chráněny a mohou být dokladem projekční odvahy předků, odrazem doby, apod. Takovým mostem je např. příhradový most nacházející se na železniční trati 087. Tento most bylo možné opravit, což však není případ mostu Červené nad Vltavou. Oprava nyní posuzovaného mostu by musela být provedena kompletní výměnou kovové konstrukce, čímž by památka zanikla.

11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, jakými úvahami se správní orgány řídily. Oba správní orgány vycházely z podkladů dodaných orgány státní památkové péče (Městský úřad Písek, Městský úřad Milevsko a Krajský úřad Jihočeského kraje) a odbornou organizací státní památkové péče (Národní památkový ústav). Žalovaný tak nesouhlasí s žalobkyní, že by ministr žalovaného pouze opsal prvostupňové rozhodnutí.
12. K námitce, dle které jsou odůvodnění obou rozhodnutí nedostatečná, žalovaný uvedl základní důvody, proč byl předmětný most prohlášen za kulturní památku. Žádný most tohoto typu v Jihočeském kraji není památkově chráněn. U žalobkyní vzpomenutých mostů je nutné zohlednit, že příhradové konstrukce byly vyměněny, konstrukce byla ponechána ve stavu torzálním či byl most staticky zajištěn. U těchto mostů byl rovněž obnoven jejich původní účel. Most u Červené nad Vltavou se dochoval jako jediný svého druhu v autentickém stavu železných konstrukcí, navíc v rozměrově impozantním provedení.
13. **Žalobkyně** v podané replice připomenula, že nedostatky správního rozhodnutí nelze napravit v řízení před správním soudem. Důvodem za prohlášení kulturní památky dle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči není skutečnost, že na určitém území není doposud obdobný most prohlášen za kulturní památku, proto poukaz žalovaného na to, že v Jihočeském kraji není daný typ mostu památkově chráněn je nedostatečný.

II. 2 Pravomocné povolení demolice mostu

14. **Žalobkyně** od počátku správního řízení poukazuje na to, že Drážní úřad vydal společné povolení pro stavbu dráhy s názvem „Rekonstrukce mostu v km 41,791 trati Tábor-Písek“ ze dne 14. 9. 2020, č. j. DUCR-52737/20/Rb, které nabylo právní moci 17. 10. 2020. K danému řízení byla doložena projektová dokumentace, dle které mělo dojít k demolici stávajícího mostu. Obdobně lze odkázat i na souhlasné závazné stanovisko Státní plavební správy ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1827/PH/20, kde je rovněž explicitně uvedeno, že součástí stavby nového mostu je demolice mostu stávajícího. Tato skutečnost nebyla nijak sporována, proto je pro žalobkyni závažné, že jí ministr žalovaného vytýká nepředložení projektové dokumentace. Nesouhlasily-li správní orgány s tvrzením, že byla povolena demontáž a demolice mostu, měly předložení projektové dokumentace požadovat.
15. Ke společnému územnímu a stavebnímu řízení před Drážním úřadem bylo doloženo rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MK 60809/2016/OPP, dle kterého není most kulturní památkou. Žalobkyně předpokládala, že Drážní úřad postupoval v daném řízení dostatečně erudovaně a v souladu s příslušnými právními předpisy, proto považuje pravomocné společné povolení za dostačující v tom smyslu, že žalobkyně je oprávněna k zahájení povolené stavby a také k demolici stávajícího mostu v souladu s projektovou dokumentací.
16. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, dle kterého rozhodnutí Drážního úřadu nenahrazuje pravomocný demoliční výměr. Součástí podané žádosti o společné rozhodnutí byla projektová dokumentace, v níž je odstranění stávající mostní konstrukce jasně popsáno. To bylo uvedeno i v závazném stanovisku Povodí Vltavy č. j. PVL-23496/2020 a v souhlasném závazném stanovisku Městského úřadu Písek ze dne 14. 7. 2020, č. j. MUPI/2020/26652LH. Drážní úřad věděl, že stávající most bude odstraněn a s tímto souhlasil. O odstranění stavby se nevydává žádné rozhodnutí, jedná se pouze o souhlas [§ 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020], který byl v dané věci obsažen ve společném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

17. K dokumentům předloženým v žalobě (technický posudek, projektová dokumentace) **žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že je žalobkyně ve správním řízení nepředložila, proto je nyní považuje za nepřipustné skutkové novoty. Projektovou dokumentaci žalobkyně ani Drážní úřad žalovanému nepředložili a žalovaný se s ní tak neměl možnost seznámit. Dle § 52 správního řádu mají účastníci řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení. Z názvu společného povolení („Rekonstrukce mostu v km 41,791 trati Tábor-Písek“) nelze jednoznačně seznat, že jeho předmětem je demolice mostu, a to i s ohledem na to, že na str. 2 se hovoří o vybudování mostu nového, nikoliv o demolici starého. Svoji argumentaci žalobkyně založila ve správním řízení zejména na tvrzení, že současný technický stav mostu neumožňuje další železniční dopravu. Správní soudy dle žalovaného judikovaly, že v případě ohrožení stavu objektu, jež má památkovou hodnotu, je iniciace správního řízení formou podnětu k prohlášení za kulturní památku vhodná. Povodí Vltavy a Státní plavební správa pouze vyjádřili souhlas s demolicí mostu, nepodmínili stavbu mostu nového demolicí mostu stávajícího.
18. **Žalobkyně** nesouhlasila s názorem žalovaného, že projektová dokumentace a technický posudek jsou skutkovými novotami. Podle žalobkyně z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, plyne, že důkazní návrhy, jež jsou uplatněny až v řízení před krajským soudem, nejsou bez dalšího nepřipustné. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně odkazovala na projektovou dokumentaci, jejíž součástí je technický posudek. Minimálně projektové dokumentace si byly správní orgány vědomi, když ji požadovaly po Drážním úřadu. Správní orgány mají dle § 3 správního řádu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nezajistil-li žalovaný všechny podstatné podklady pro své rozhodnutí, nepostupoval v souladu se zákonem. Žalovaný přehlíží skutečnost, že společné povolení stanovilo podmínku, dle které stavba měla být provedena podle dokumentace ověřené Drážním úřadem ve stavebním řízení.

II. 3 Špatný technický stav mostu

19. **Žalobkyně** ve správním řízení poukazovala na to, že předmětný most je ve velmi špatném technickém stavu a na konci doby své životnosti. Byl vypracován technický posudek, kterým byly zjištěny závažné poruchy, které jsou limitující pro zbytkovou životnost mostní konstrukce. K opravě mostu by musela být vyměněna celá nosná ocelová konstrukce. Výměna ocelového nosníku by znamenala, že by předmětný most pozbyl veškeré, správními orgány tvrzené, památkové hodnoty. Přitom dle rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. 19399/2005, není možné prohlásit objekt za kulturní památku, znamenala-li by jeho rehabilitace nahrazení velké většiny původních konstrukcí.
20. Správními orgány navrhované využití opraveného mostu k pěší a cyklistické dopravě je nepodložené. Oba správní orgány nemají potřebné znalosti k takovému tvrzení, jelikož jejich působnost je v oblasti památkové péči. Předmětný most dle technického posudku není možné v krátkém časovém horizontu využít ve stávajícím stavu ani pro účely pěší či pro cyklisty. Tato možnost není ani vzhledem k poslání žalobkyně možná, jelikož žalobkyně provozuje výlučně železniční dopravní cestu. Dle žalobkyně správní orgány nedostatečně zohlednily technický posudek, čímž nedostatečně zjistily skutkový stav.
21. Správní orgány nijak neodůvodnily, proč neprovedly k důkazu navrhovaný technický posudek. Dle žalobkyně není účelné chránit věc, která dle technického posudku vykazuje neopravitelné vady.

22. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že železniční most je v havarijním stavu, jelikož na něm žalobkyně stále provozuje drážní dopravu. Naopak železniční provoz bude pokračovat až do ukončení výstavby a kolaudace nového mostu, což uvedla sama žalobkyně. Pro prohlášení věci za kulturní památku platí, že věc nemusí být v ideálním či dokonce intaktním stavu. Dílčí a opravitelné závady nejsou na překážku, což dovodila judikatura správních soudů.
23. **Žalobkyně** souhlasí s žalovaným v tom, že věc nemusí být v ideálním stavu, aby byla prohlášena za kulturní památku. Železniční most má však závažné, konstrukční a neopravitelné vady. Mělo-li by dojít k úplnému odstranění vad, které svou podstatou mají přímý vliv na bezpečný provoz dráhy na mostě, muselo by dle žalobkyně zřejmě dojít k úplné demontáži mostu a jeho celkové přestavbě. Je nutné dle žalobkyně zohlednit i ekonomickou a provozní stránku případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012-25, č. 2878/2013 Sb. NSS). Žalobkyně zdůraznila, že se správní orgány nijak nezabývaly otázkou technického stavu mostu a jeho dalšího použití žalobkyní, resp. možnostmi jeho rekonstrukce. K poukazu žalovaného na stávající železniční dopravu na mostě žalobkyně uvedla, že provoz po mostě je zásadně omezen. Vyloučeny byly všechny nákladní vlaky a je značně omezena rychlost osobních vlaků a jiných strojů. Došlo rovněž k redukci počtu jízd po předmětném mostě.

II. 4 Práva nabytá v dobré víře

24. **Žalobkyně** před vydáním obou správních rozhodnutí disponovala rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, dle kterého železniční most není kulturní památkou. Po obdržení tohoto rozhodnutí začala žalobkyně činit kroky k realizaci stavby rekonstrukce mostu, tedy zejména zajištění vypracování projektové dokumentace a zajištění vydání společného povolení. Stavební dílo bylo v červenci roku 2021 předáno staviteli k realizaci stavby. Žalobkyně v dobré víře vynaložila finanční prostředky na realizaci stavby, jejíž součástí byla demolice stávajícího mostu. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, když nerespektovaly tato práva nabytá v dobré víře. Přitom dle rozhodnutí ministryně kultury ze dne 9. 8. 2012, č. j. MK 51560/2012, mělo být za dané situace přihlédnuto právě k těmto právům nabytým v dobré víře.
25. **Žalovaný** žalobkyní zmíněné rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, č. j. 19399/2005, označil za exces, který nebyl dále následován. Dům, o kterém se v dané věci rozhodovalo, byl navíc v době vydání rozhodnutí již zbourán. Žalobou napadené rozhodnutí dle žalovaného nebrání výstavbě nového mostu. K poukazu na nakládání s veřejnými finančními prostředky žalovaný upozornil, že demolice starého železničního mostu by pravděpodobně byla dražší než jeho zachování pro pěší a cyklisty. Tiskový mluvčí žalobkyně v médiích uvedl, že vypuštěním demolice stávajícího mostu se sníží stavba o 35 milionů korun. Stran účelovosti prohlášení věci za kulturní památku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002-81, č. 277/2004 Sb. NSS. Situace v nyní řešené věci a v případě rozhodnutí ministryně kultury č. j. MK 51560/2012 je odlišná, jelikož v tamější věci historický obchodní dům bránil realizaci zamýšlené novostavby, zatímco v nynější věci je možné postavit nový most při zachování mostu dosavadního.
26. Za nepřípustné považuje **žalobkyně** označení rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, č. j. 19399/2005, za exces. Dle § 2 odst. 4 správního řádu mají správní orgány rozhodovat o obdobných věcech shodně. Vytvořila-li se určitá správní praxe, je nutné, aby správní orgán tuto vlastní rozhodovací praxi respektoval a následoval.

II. 5 Veřejný zájem na zajištění dopravní obslužnosti

27. Dle **žalobkyně** se měly správní orgány vypořádat ve svých rozhodnutích ke konkurenci veřejného zájmu na ochraně mostu s veřejným zájmem na zajištění dopravního zabezpečení obyvatel v dané lokalitě a bezpečné železniční dopravy. Správní orgány dle žalobkyně nepřihlédly ke všem podstatným skutečnostem a neformulovaly, proč zájem na ochraně mostu jako památky převážil.
28. Dle **žalovaného** bude uspokojivě střet dvou veřejných zájmů vyřešen stavbou nového mostu a zachováním mostu stávajícího.

III. Ústní jednání

29. Na ústním jednání dne 22. 5. 2024 žalobkyně velmi podrobně zrekapitulovala žalobu. Kromě již výše uvedeného uvedla, že způsob stavby letmou montáží nebyl novinkou a byl použit jen uprostřed mostu. Samotný most má technologické vady a použitá technika se ukázala jako slepá větev stavitelství. Dle žalobkyně by neměla být kulturně chráněna stavba, jejíž stavební technika se dále nenásledovala. Správní orgány navrhly, aby most byl dále využíván pro pěší a k cyklistice, avšak nijak se nezabývaly tím, zda je takový záměr realizovatelný, jelikož pozemky okolo mostu jsou ve vlastnictví třetích osob. Žalobkyně tyto osoby kontaktovala, nikdo z nich nemá zájem na tom, aby na jejich pozemku byla zbudována pěší stezka či cyklostezka. Předmětný most byl postaven v době, kdy nebyla vybudována vodní nádrž Orlík. Hladina vody je tak nyní podstatně výše, což přináší výrazně vyšší náklady na ekologické nátery za účelem ochrany železné konstrukce mostu před korozí. Je nutné zohlednit ekonomickou zátěž pro žalobkyni a možnost faktického využití mostu. Nový most nebude možné zkolaudovat, jelikož ve stavebním povolení bylo plánováno s demolicí stávajícího mostu. Ponechání dvou mostů stojících vedle sebe je dle žalobkyně bezpečnostní riziko.
30. Žalovaný na ústním jednání odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 15. 2. 2024, č. j. 6 A 117/2023-60, dle kterého byl-li kulturní statek památkově chráněn v minulosti, nemůže být překvapivé, že bude ochrana pokračovat i nadále, což má vliv na posouzení proporcionality zásahu a na posouzení dobré víry. Prvostupňový správní orgán se na str. 5 vyjadřoval k použití letmé montáže pouze uprostřed konstrukce mostu. Dle žalovaného je žaloba bezpředmětná, jelikož dle smlouvy o budoucí smlouvě o bezúplatném převodu chce žalobkyně převést most na spolek, který se o něj bude starat. Dne 1. 12. 2021 bylo navíc mezi žalobkyní a Národním památkovým ústavem uzavřeno memorandum o vzájemné spolupráci. Žalobkyně nikdy nevyčíslila náklady na zachování mostu. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 299/2017-41, dle kterého je v pořádku prohlášení věci za kulturní památku, má-li být stavba zdemolována.
31. Soud na ústním jednání k důkazu provedl rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, fotografie navržené účastníky řízení na jednání označené čísly 1 (historický záběr předmětného mostu), 8 a 9 (mosty ze zahraničí, kde je starší most ponechán vedle mostu nového), mapu předmětné oblasti označenou číslem 2 a výpisy z katastru nemovitostí pozemků par. č. 975/1 a 975/12 v k. ú. Oslov a par. č. 996/1 a 996/4 v k. ú. Jetětice označené číslem 3.
32. Soud k důkazu neprovedl ostatní důkazy navrhované účastníky řízení. Většina žalobkyní navrhovaných důkazů je součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování

neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

33. Společným povolení pro stavbu dráhy s názvem „Rekonstrukce mostu v km 41,791 trati Tábor-Písek“ ze dne 14. 9. 2020, č. j. DUCR-52737/20/Rb (toto povolení je rovněž založeno ve správním spisu), souhrnnou technickou zprávou č. smlouvy 17 186 209 s datem vyhotovení 10/2019, souhlasným závazným stanoviskem Státní plavební správy ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1827/PH/20, projektovou dokumentací vypracovanou společností SUDOP Praha, souhlasným závazným stanoviskem Povodí Vltava č. j. PVL-23496/2020, a souhlasným závazným stanoviskem Městského úřadu v Písku ze dne 14. 7. 2020, č. j. MUPI/2020/26652LH, chtěla žalobkyně prokázat, že byla povolena demolice stávajícího mostu. Tyto důkazy soud k důkazu neprovedl, jelikož v řízení o prohlášení věci za kulturní památku je v zásadě nerozhodné, zda je věc určena ke zbourání či nikoliv (viz body [44] a [45] tohoto rozsudku).
34. Žalobkyně dále technickým posudkem číslo smlouvy 14 445 209 s datem vyhotovení 08/2015 a závěrečnou zprávou k akci s názvem „Vyhodnocení aktuálního stavu mostu přes Vltavu „Červená““ ze dne 1. 12. 2020 chtěla prokázat špatný technický stav mostu. Tyto důkazní prostředky soud k důkazu neprovedl, jelikož ve věci není sporu o tom, že most nebyl v dobrém technickém stavu, aby na něm mohla být udržována železniční doprava. Sporovala-li žalobkyně, že most není v takovém stavu, aby na něm bylo možné realizovat dopravu pěší nebo cyklistickou, jedná se o nepřípustnou skutkovou novotu (viz bod [53] tohoto rozsudku). Soud obdobně neprovedl výslech navrhovaného svědka, jež se měl vyjádřit k technickému stavu mostu a k tvrzení, že vlastníci sousedících nemovitostí nesouhlasí s vybudováním stezky pro pěší a cyklostezky (dále viz bod [56] tohoto rozsudku).
35. Soud rovněž k důkazu neprovedl žalovaným uváděný článek ze serveru www.jcted.cz, ze kterého mělo vyplývat, že žalobkyně neodstraněním mostu ušetří přibližně 35 mil. korun, jelikož tento článek vznikl až po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud také neprovedl aktuální fotografie z výstavby nového mostu (označené čísly 4, 5, 6 a 7) a smlouvu o budoucí smlouvě o bezúplatném převodu ze dne 17. 8. 2022. Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přitom vychází ze skutkového, který tu byl v době rozhodování žalovaného.

IV. Posouzení žaloby

36. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

IV. 1 Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí

37. Podle § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči platí, že za kulturní památky podle tohoto zákona probíhá ministerstvo kultury České republiky (dále jen "ministerstvo kultury") nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory,
 - a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické,
 - b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

38. Žalobkyně je názoru, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, jelikož nejsou dostatečně určitá a konkrétní.
39. S tímto názorem městský soud nesouhlasí. Je pravdou, že žalovaný v prvostupňovém správním rozhodnutí z velké části rekapituloval jednotlivá podání dotčených subjektů ve správním řízení. Velká část těchto subjektů [organizace státní památkové péče (Městský úřad Písek, Městský úřad Milevsko a Krajský úřad Jihočeského kraje) a Národní památkový ústav] se však vyjadřovala právě k památkovým hodnotám předmětného mostu. Organizace státní památkové péče a i Národní památkový ústav jednoznačně doporučily prohlášení mostu za kulturní památku. Dle soudu není vadou způsobující neurčitost a nekonkrétnost, když tato vyjádření žalovaný citoval. Žalovaný zároveň v prvním odstavci na str. 12 učinil vlastní závěr, když uvedl, že *železniční most „je významným dokladem historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti konce 19. století, zároveň je projevem tvůrčích schopností a práce člověka, pro jeho hodnoty historické, vědecké a technické. Předmětný jednokolejový most je zároveň ikonickou stavbou a významným krajínotvorným prvkem, je symbolem lokality, charakteristickým znakem, jednoznačně patří mezi nejvýznamnější dochované technické památky, a to je nejen díky impozantnímu vzhledu.“*
40. Obdobně pak i ministr žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně konkrétně osvětlil, proč zastává názor, že předmětný železniční most naplňuje podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči (viz rekapitulace žalobou napadeného rozhodnutí v bodě [2] tohoto rozsudku).
41. Žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán vyjmenoval obdobné významné mosty, což však zapříčinilo vnitřní rozpornost jeho rozhodnutí a navíc se ani nejedná o mosty skutečně obdobné. Soud v popsáném vadu nespatřuje. Žalovaný na str. 12 a 13 skutečně pro srovnání poukázal na obdobné železniční mosty *„s přibližně stejným obdobím vzniku a konstrukčním použitím přímopásových příhradových nosníků s horní mostovkou na pilířích v terénu, které překonávají rozlehlá a hluboká údolí“*. Jak je uvedeno, učinil tak pouze pro srovnání a sám přiznal, že se jedná pouze o obdobné mosty. To, že v České republice existuje 6 nebo 7 obdobných mostů, nečiní z nyní posuzovaného mostu výrazně méně památkově hodnotný objekt. Městský soud připomíná svůj rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 5 A 73/2013-59, ve kterém uvedl, že *„v případě historických staveb prakticky neexistuje jedna stavba zcela jako druhá, ale každá ze staveb je svým způsobem unikátní (provedením, použitými materiály, uspořádáním, vzhledem včetně dekorativních prvků, řešením interiéru atd.), nadto i kdyby šlo o stavby vzhledově velmi podobné, jsou umístěny v jiné lokalitě a vytvářejí jiné uspořádání, souvislosti a vazby se svým bezprostředním i širším okolím apod.“* Soud k tomuto doplňuje, že otázka vyhodnocení památkových hodnot, které jsou podmínkou pro prohlášení věci za kulturní památku podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči je otázkou správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 7 As 216/2021-32). To může soud ve správním soudnictví přezkoumávat pouze v omezené míře, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda jej nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Spatřovaly-li správní orgány v řádně popsáných skutečnostech naplnění hodnot, které je nutné dle jejich názoru památkově chránit, soud do této jejich správní úvahy není oprávněn zasahovat, jelikož se nejedná ani o zneužití správního uvážení ani nedošlo k překročení mezí správního uvážení.
42. Ze stejného důvodu není důvodná ani námitka, dle které byla letmá montáž aplikována jen uprostřed mostu. Tuto skutečnost prvostupňový správní orgán zohlednil (str. 5 bod 1).

Považoval-li i tak most za hodný památkové ochrany, je tento názor zcela v rámci jeho správního uvážení. Shodné lze uvést i k námitce, dle které je použitá technika stavby slepou vývojevou větví stavitelství.

IV. 2 Pravomocné povolení demolice mostu

43. Žalobkyně namítá, že Drážní úřad pravomocně povolil demolici předmětného železničního mostu.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002-81, č. 277/2004 Sb. NSS, uvedl následující: „Konečně k argumentaci žalobce, že důvod podání návrhů na prohlášení předmětného domu za kulturní památku byl ryze účelový, neboť touto formou mělo být zabráněno jeho demolici, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto námitky jsou právně irelevantní, neboť brojí proti vnitřním motivům iniciátorů tohoto správního řízení (které není řízením návrhovým), přičemž však soudní přezkum se týká toliko jeho průběhu a výsledku. Jinými slovy řečeno, motivace k podání předmětného návrhu mohla být prakticky jakákoliv, neboť sama o sobě nepodléhá soudnímu přezkumu, a relevantní se jeví toliko zjištění, zda pro prohlášení domu za kulturní památku byl dán či nikoliv příslušný zákonný důvod. Navíc je vhodné dodat, že účelem zákona č. 20/1987 Sb. je ochrana kulturních památek, takže nemůže být viděno jako v rozporu s tímto účelem zákona, pokud byly návrhy na prohlášení předmětného domu za kulturní památku podány jako jeden z prostředků k jeho ochraně.“ Obdobně kasační soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2009, č. j. 6 As 37/2009-135, uvedl, že „je vhodné poznamenat, že je-li ohrožen stav objektu, který má určitou památkovou hodnotu, o to více je nezbytná jeho ochrana prostřednictvím návrhu na jeho prohlášení za kulturní památku podle zákona o státní památkové péči“.
45. Z citované judikatury plyne, že v řízení o prohlášení stavby za kulturní památku je v zásadě irelevantní, že bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o demolici dané stavby. K takové okolnosti by mělo být dle městského soudu přistupováno přesně opačně, než jak jej chápe žalobkyně. Právě proto, že bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o demolici stavby, by mělo být orgánem k tomu určeným rozhodnuto, zda nemovitost je či není kulturní památkou.
46. K tomu soud dodává, že souhlasí s názorem žalovaného, že jeho rozhodnutím ze dne 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, jež soud provedl k důkazu na ústním jednání, nebylo rozhodováno o tom, zda železniční most splňuje podmínky stanovené v § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči, ale toliko to, zda železniční most byl do státního seznamu nemovitých kulturních památek zapsán před 1. 1. 1988 nebo až po něm (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že zápis byl proveden až v roce 1988, označil jej žalovaný za neplatný. Jednalo se tak o zcela formální rozhodnutí a jeho předmětem tak nebylo posouzení, zda železniční most naplňuje podmínky dané v § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči.
47. Ministr žalovaného založil vypořádání dané námitky nejenom na názoru, že ve správním řízení nebyl předložen demoliční výměr, ale rovněž na názoru, že pro výstavbu nového mostu, což byl hlavní záměr společného stavebního povolení, není nutné stávající most odstranit, jelikož nový most je naplánován cca 10 metrů severně od mostu stávajícího. Plánovaná výstavba nového mostu tak není překážkou prohlášení stávajícího mostu za kulturní památku, jelikož s tímto záměrem není v rozporu. S tímto názorem se městský soud ztotožňuje. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by kvůli stavbě nového mostu bylo nutné stávající most odstranit, naopak žalobkyně v podaném rozkladu uvedla (str. 15), že po celou dobu výstavby nového mostu bude stávající most provozován.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

48. Na ústním jednání žalobkyně poprvé uplatnila námitku, dle které nový most nebude bez demolice stávajícího mostu možné zkolaudovat a rovněž se jedná o bezpečnostní riziko. K tomu soud uvádí, že se jedná o nové námitky, v žalobě dříve neuplatněné. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možné rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dvouměsíční. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 10. 2021. Vznese-li žalobce dané námitky až na jednání dne 22. 5. 2024, učinil tak opožděně a městský soud tak k těmto námitkám nemůže přihlížet.

IV. 3 Špatný technický stav mostu

49. Žalobkyně namítá, že železniční most je ve velmi špatném technickém stavu a na konci své životnosti, což správní orgány nevzaly v potaz. Ministr žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí nespороval, že most je ve špatném technickém stavu a nemůže nadále sloužit železniční dopravě. Uvedl, že památkové hodnoty se zachovaly i přes špatný technický stav. Byl názoru, že po zprovoznění nového mostu by stávající most mohl převzít funkci smíšené komunikace pro pěší a cyklistiku.
50. Dle městského soudu nejsou názory správních orgánů a žalobkyně v rozporu. Žalobkyně totiž ve správním řízení tvrdila, že železniční most není možné opravit bez výměny celé ocelové konstrukce tak, aby jej mohla dále využívat pro železniční dopravu. Konkrétně v podaném rozkladu uvedla, že „v rámci správního řízení bylo doloženo a tvrzeno, že Most je nevyhovující pro potřeby drážní dopravy“ (str. 15 rozkladu). Obdobně uvedla žalobkyně v podané žalobě: „dle technického posudku zpracovaného odbornou osobou vykazuje nedostatky ohrožující bezpečnost drážní dopravy na mostu“ (str. 19 žaloby). V podané replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že „pokud by mělo dojít k úplnému odstranění vad, které svou podstatou mají přímý vliv na bezpečný provoz dráhy na mostě, muselo by zřejmě dojít k úplné demontáži mostu a jeho celkové přestavbě, čímž by došlo prakticky k úplné novostavbě.“ (str. 6 repliky). Žalobkyně rovněž uvedla, že provozuje výlučně železniční dopravu, nikoliv dopravu pěší či pro cyklisty.
51. Správní orgány po žalobkyni nepožadovaly, aby most opravila za účelem dalšího použití k železniční dopravě (k tomu má sloužit most nový). Dle soudu správní orgány velmi správně poukázaly na to, že most žalobkyně stále používá a dle jejího tvrzení i bude dále používat až do dokončení výstavby mostu nového. Dle soudu je logická úvaha správních orgánů, že byla-li na železničním mostě provozována železniční doprava v době vydání rozhodnutí a měla na něm být provozována i minimálně do konce roku 2022, je zjevné, že technický stav železničního mostu nebyl tak kritický, jak jej žalobkyně líčí a most není možné zachovat alespoň pro pěší a cyklistickou dopravu, jak navrhoval ministr žalovaného. K takové úvaze není dle soudu třeba zvláštní odborné vzdělání. Je totiž zjevné, že železniční doprava, i když omezená, má na statiku mostu větší dopad než doprava pouze pěší a cyklistická.
52. Žalobkyně ve správním řízení nenavrhovala provedení technického posudku k důkazu. Nerozporovaly-li správní orgány tvrzení žalobkyně, že most je v tak špatném technickém stavu, že jej není možné opravit za účelem dlouhodobého užívání k železniční dopravě, nebyl důvod, aby z vlastní iniciativy technický posudek od žalobkyně vyžádaly a k důkazu provedly. Správní orgány nemusely zdůvodnit, proč jej k důkazu neprovedou, jelikož, jak bylo uvedeno, jej žalobkyně v průběhu správního řízení k důkazu nenavrhla.

53. Žalobkyně oproti názoru prezentovanému ve správním řízení v podané žalobě poprvé uvedla, že z technického posudku plyne, že železniční most je nevyhovující nejen pro účely železniční dopravy, ale není jej v krátkém časovém horizontu možné využít v současném stavu ani pro účely pěší či pro cyklistiku. Toto tvrzení nicméně mohla žalobkyně vznést již ve správním řízení, jelikož již žalovaný v prvostupňovém správním rozhodnutí vyjádřil názor, že most je ve špatném technickém stavu právě pro účely železniční dopravy: „*Ministerstvu nepřísluší jakkoliv rozporovat tvrzení SŽ ohledně špatného stavu nosných ocelových konstrukcí, které naměřenými zátěžovými parametry nevyhovují dnešním oborovým drážním normám, jakožto zpochybňovat výsledky statických a dynamických zátěžovacích zkoušek, technických posudků, původní problematické řešení konstrukčních detailů či posuzovat proveditelnost či neproveditelnost opravy nosných konstrukcí za účelem bezpečného provozování železniční dopravy na tomto mostě, který má dle výše uvedeného sdělení SŽ „zbytkovou životnost do 31. 12. 2022“.*“ Žalovaný dále zmínil možnost opravy mostu za účelem smíšené komunikace pro pěší a cyklistiku. Jelikož žalobkyně mohla dané tvrzení uplatnit již ve správním řízení, jedná se o nepřipustnou skutkovou novotu, kterou soud nemůže hodnotit jako první. Zákaz uvádění skutkových novot v soudním řízení správním se vztahuje na řízení, ve kterých nejde o věc správního trestání a ve kterém není ukládána povinnost z moci úřední dle § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, jež zní *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, body [17] až [22], nebo ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS, bod [44]). Řízení o prohlášení kulturní památky je sice řízením z moci úřední, ale není jím již ukládána povinnost. V tomto řízení je pouze konstitutivně prohlášena určitá věc za kulturní památku. Povinnosti vlastníku kulturní památky ukládá až zákon, nikoliv samotné rozhodnutí. Důvod existence zákazu skutkových novot vychází z koncentrační zásady ustanovené v § 82 odst. 4 správního řádu. Tato zásada omezuje okruh nových skutečností a nových důkazních návrhů, které mohou účastníci uplatnit v odvolacím řízení, na takové novoty, které nemohly být (z objektivních důvodů) uplatněny již v řízení na prvním stupni. Zprostředkovaně se pak zásada promítne i do navazujícího řízení před správním soudem, ani ten se nebude zabývat takovými tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení na prvním stupni, ale neudělal to. V řízení o žalobě bude zásada působit o to důsledněji, že řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu. K tomu městský soud dodává, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 24/2015, ze kterého žalobkyně dovozuje, že skutková novota je přípustná, dopadá pouze na řízení o správním trestání (viz bod [50] daného usnesení).
54. K námitce, že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V již citovaném rozsudku sp. zn. 6 A 106/2002 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*podstata souzené věci spočívá ve zhodnocení toho, zda předmětný dům je možno považovat za významný doklad historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti, případně zda má přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem [...]* Nejvyšší správní soud v této souvislosti zároveň předesílá, že řada uplatněných žalobních námitek s podstatou rozhodované věci bezprostředně nesouvisí, jelikož se vztahuje výhradně k otázce posouzení stavebně technického stavu předmětné nemovitosti, což s ohledem na výše uvedené není právně významné“ Obdobně v rozsudku sp. zn. 6 As 37/2009 uvedl, že „*stěžovatel rovněž namítá, že žalovaný pochybil, pokud nevzal v řízení o prohlášení kulturní*

památky v úvahu špatný stavebně technický stav cihelny. Nejvyšší správní soud však má za to, že v rámci řízení o prohlášení kulturní památky má žalovaný povinnost pouze posuzovat, zda jsou naplněna zákonná kritéria podle § 2 zákona o státní památkové péči. Stavebně technický stav je tedy rozhodný jen pokud je způsobilý snížit památkovou hodnotu objektu.“ Jak bylo uvedeno, ministr žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí zastával názor, že i přes horší technický stav mostu jsou památkové hodnoty stále zachovány.

55. Namítala-li žalobkyně, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 188/2012 je nutné zohlednit i ekonomickou a provozní stránku případu, městský soud uvádí, že tento rozsudek se týká zcela jiné věci, a to přezkumu rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající v opravě kulturní památky bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. V tomto rozsudku se tak neřešilo naplnění definičních znaků § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Městský soud rovněž opakuje, že správní orgány nenutí žalobkyni, aby předmětný most opravila a provozovala k železniční dopravě.
56. Na ústním jednání dne 22. 5. 2024 žalobkyně poprvé uplatnila námitku, dle které se správní orgány nezabývaly tím, zda je realizovatelné další využití mostu pro pěší a cyklostezku, jelikož sousední pozemky jsou ve vlastnictví třetích osob. K tomu soud uvádí, že se jedná o novou námitku, v žalobě dříve neuplatněnou. Obdobně jako výše (bod [48] tohoto rozsudku) k této námitce nemůže soud přihlédnout. Namítala-li žalobkyně poprvé na jednání, že vlastníci sousedních nemovitostí nesouhlasí s vybudováním stezky pro pěší a cyklostezku na svých pozemcích, jedná se o nepřipustnou skutkovou novotu, kterou soud nemůže hodnotit jako první (obdobně viz výše bod [53] tohoto rozsudku).
57. Městský soud tak uzavírá, že správní orgány se technickým stavem mostu zabývaly dostatečně natolik, aby mohly uvážít, zda i přes vady stále most vykazuje památkové hodnoty hodné ochrany, a to s ohledem na tvrzení žalobkyně vznesená ve správním řízení. Rozšířila žalobkyně následně svoje tvrzení v podané žalobě, učinila tak pozdě, proto se jím soud nemohl zabývat.

IV. 4 Práva nabytá v dobré víře

58. Žalobkyně namítá, že v dobré víře vynaložila značné finanční prostředky na realizaci stavby nového mostu, která počítá s odstraněním mostu stávajícího. Svoji dobrou víru dovozuje z rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, kterým bylo řečeno, že předmětný železniční most není kulturní památkou.
59. Městský soud obecně uvádí, že prokázala-li by žalobkyně, že nabyla nějaká práva na základě dobré víry, musely by se tímto správní orgány zabývat a zvažovat přiměřenost svých rozhodnutí. Nad principem legality by pak opravdu mohl převážít princip právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 As 281/2020-40, č. 4267/2021 Sb. NSS).
60. V posuzované věci však žalobkyně sic nabyla práva, ale nikoliv v dobré víře (avšak ani ve „zlé“ víře) a zároveň žalobou napadeným rozhodnutím nebudou její nabytá práva zneplatněna v takovém rozsahu, že by byla nevyužitelná.
61. Jak již bylo uvedeno v bodě [46] tohoto rozsudku, rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2016, č. j. MK 60809/2016 OPP, nebylo přezkoumáváno, zda železniční most naplňuje podmínky stanovené v § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči, aby věc byla kulturní památkou. Tímto rozhodnutím bylo toliko formálně vysloveno, že vzhledem k tomu, že most byl do seznamu nemovitých kulturních památek zapsán až po 1. 1. 1988 (po dni nabytí

účinnosti zákona o státní památkové péči), se na něj nevztahuje § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči (*Kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona*). Z tohoto rozhodnutí tak žalobkyni nemohla vzniknout dobrá víra, že železniční most nemá památkové hodnoty hodné ochrany a nikdy tak v budoucnu nebude prohlášen za kulturní památku.

62. Jak bylo uvedeno v předchozí podkapitole, skutečnost, že daná stavba je určena k demolici nemůže být na překážku prohlášení stavby za kulturní památku. Z toho důvodu není ani důvodná námitka, dle které byl žalobce nadán dobrou vírou plynoucí ze společného stavebního povolení.
63. Prohlášení mostu za kulturní památku rovněž neznámá, že by žalobkyně nemohla z převážné části realizovat svůj záměr výstavby nového mostu. Nový most postavit může, a to ve stejném rozsahu jak žalobkyně zamýšlela. Z tvrzení žalobkyně totiž plyne, že žalobkyně zamýšlela postavit nový most a až následně mělo dojít k demolici mostu stávajícího.
64. V nynější věci tak není nutné upřednostnit jeden z konkurujících zájmů, jelikož veřejný zájem na ochraně památkové hodnotné stavby nevylučuje realizaci práv žalobkyně (stavbu nového mostu).

IV. 5 Veřejný zájem na zajištění dopravní obslužnosti

65. Žalobkyně namítá, že se správní orgány měly zabývat konkurencí veřejného zájmu na ochraně mostu s veřejným zájmem na dopravním zabezpečení a bezpečné železniční dopravě.
66. Obdobně jako v předchozí kapitole, soud upozorňuje na to, že existence stávajícího mostu nijak nebrání výstavbě mostu nového. Soud tak souhlasí s žalovaným, že prohlášením stávajícího železničního mostu za kulturní památku dojde k ochraně veřejného zájmu na zachování kulturní památky a nebude ohrožen veřejný zájem na dopravní obslužnosti a bezpečné železniční dopravě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
68. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22.05.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu